

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. R.,** zastoupený JUDr. Janou Brhlovou, advokátkou se sídlem K. Sliwky 125, Karviná – Fryštát, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, odbor odvolání a správních činností nepojistných sociálních dávek, referát odvolání a správní agendy Moravskoslezský kraj, se sídlem Zelená 2824/40a, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2012, č. j. 38 Ad 5/2012 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátce JUDr. Janě Brhlové **se nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal přezkumu rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, odbor odvolání a správních činností nepojistných sociálních dávek, referát odvolání a správní agendy Moravskoslezský kraj (dále jen „účastník řízení“) ze dne 13. 2. 2012, sp. zn. R13/507/2012/Hav, č. j. R13/1536/2012 555.4 S10, kterým byla zamítnuta jeho žádost o obnovu řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru sociálních věcí ze dne 5. 1. 2011, č. j. MSK 143098/2010. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2012, č. j. 38 Ad 5/2012 – 18, bylo rozhodnuto o postoupení věci Městskému soudu v Praze. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že napadené rozhodnutí sice vydalo pracoviště Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě, avšak sídlo referátu odvolání a správní agendy Moravskoslezský kraj nemůže zakládat

místní příslušnost soudu. Stejně tak ji nemůže založit ani bydliště stěžovatele, když se nejedná o žádnou z věcí vyjmenovaných v ust. § 7 odst. 3 s. ř. s. Jelikož tedy s. ř. s. ani zvláštní zákon nestanoví jinak, je k řízení místně příslušný Městský soud v Praze, v jehož obvodu má účastník řízení sídlo.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou odůvodnil tím, že je osobou v hmotné nouzi a jeho jediným příjmem je příspěvek na živobytí ve výši 3.270 Kč měsíčně. Na cestu do Prahy nemá peníze a nemohl by se tak účastnit soudního jednání. Z tohoto důvodu stěžovatel žádal, aby věc projednal a rozhodl Krajský soud v Ostravě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Základní pravidlo pro určení místní příslušnosti soudu je obsaženo v ust. § 7 odst. 2 s. ř. s., které stanoví, že k řízení je místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Výjimka z uvedeného pravidla je obsažena v odst. 3 citovaného ustanovení, které ve znění účinném v době rozhodování krajského soudu stanovilo, že ve věcech důchodového pojištění a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu ve věci příspěvku na péči, tj. ve věci, která nebyla výslovně uvedena v § 7 odst. 3 s. ř. s., byl pro určení místní příslušnosti soudu určující odst. 2 citovaného ustanovení.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 15/2011 - 143) je pro určení místní příslušnosti správního soudu ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. stěžejní sídlo správního orgánu; umístění jeho organizačních útvarů (poboček, odborů, pracovišť) není rozhodující. Vzhledem k tomu, že sídlo účastníka řízení je v Praze, postupoval krajský soud v případě stěžovatele v souladu se zákonem, pokud věc postoupil Městskému soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud však mimo rámec přezkumného řízení poukazuje na skutečnost, že s účinností zákona č. 396/2012 Sb. od 26. 11. 2012 došlo ke změně pravidel pro určení místní příslušnosti tak, že podle ust. § 7 odst. 3 s.ř.s. je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje, ve věcech důchodového pojištění a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody a ve věcech zaměstnanosti, ochrany zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, dávek státní sociální podpory, dávek pro osoby se zdravotním postižením, průkazu osoby se zdravotním postižením, příspěvku na péči a dávek pomoci v hmotné nouzi. Podle čl. XXV citovaného zákona věci taxativně uvedené

v ust. § 7 odst. 3 s. ř. s., v nichž byla dána místní příslušnost Městského soudu v Praze a ve kterých nebylo rozhodnuto do dne účinnosti zákona č. 396/2012 Sb., převezmou a dokončí krajské soudy místně příslušné podle ust. § 7 odst. 3 s. ř. s.

Protože věc příspěvku na péči je výslovně uvedena v ust. § 7 odst. 3 s. ř. s., kdy je pro určení místní příslušnosti soudu rozhodující bydliště žalobce, převezme a dokončí věc stěžovatele Krajský soud v Ostravě, v jeho obvodu je stěžovatelovo bydliště.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníkovi řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyní advokátka a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupkyni stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by učinila nějaký úkon, za který náleží odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu